

Oliver Twist.

Samfundsdrama

Charles Dickens.

(Fortset)

„Saa anser jeg det for nødvendigt!“ sagde Doktoren. „Jal had er jeg ganske vis paa, at De bagefter vilde fors...“

Under mange Ceremonier hørte han begge Damer Afsigge, og førte dem elegant op ad Trappen. „Saa! nu skal vi høre, hvad De synes om ham!“

Den brave Doktor stod nogle Minutter, stadig med Sengenøbbet i Haanden, og stirrede taad paa sin lille Patient. Saa gik Frøken Rosa sagte forbi ham, satte sig paa en Stol ved Hovedgardet...

„Men hvad skal det sige?“ spurgte den gamle Dame hoifstende. „Det stakkels Barn kan jo dog umuligt have været i et Tyve-Plot.“

Doktoren rystede paa Hovedet og fuffede. „Kvsten!“ svarede han „er til Huse i mange et Tempel.“

„Ja men,“ sagde Frøken Rosa imedens, „selv om han er stjejt ud, saa hyst paa, hvor ung han er, og at han maatte aldrig har haft et ordentligt hjem!“

„Min egen Vig,“ svarede den gamle Dame, „tror du, jeg kunde krumme blot saa meget som et Haar paa hans Hoved?“

Losberne sat Hamberne i Lommerne, vandrede tankefuldt nogle Gange op og ned ad Gulbet, haandsede nu og da og stod og ballancerede paa Taaspiderne...

„Ja, hvad der skal ingen anden Udvej er,“ begyndte Fru Maylie. „Saa giver Lante Dem Haand- og Halsret!“

„De laaber til at tro,“ sagde Doktoren, „at alle, undtagen De selv, har Lykt til at være haardhjerte!“

„Nah,“ sagde Frøken Rosa og blev rød i Hovedet. „De er da ogsaa ligesaa stor en Dreng som Brittles!“

„Hvem er det?“ spurgte Brittles. Han havde ladet Sifferstokken blive for, aabnede hun Døren paa Klem, og ligede ud, medens han stogede med Haanden for Ansigtet.

„Saa De tale og sende en ud og løse min Kammerat af, unge Mand!“ sagde endelig Betjenten.

„Det stakkels Barn kan jo dog umuligt have været i et Tyve-Plot.“

„Saa anser jeg det for nødvendigt!“ sagde Doktoren. „Jal had er jeg ganske vis paa, at De bagefter vilde fors...“

„Bliv bære fiddende!“ bad Doktoren og slog ud med Haanden. „Mange Tak, Hr. Doktor,“ svarede Giles.

Giles begyndte at skælle. „Det er da vel ikke Doktorens Mening, at han gaar her og der?“

Giles blev meget blev. „Ja, Hr. Doktor,“ mumlede han, „det haaber jeg da!“

„Det gav et Sæt i Brittles.“ „Jeg? — Jeg — jeg er det samme, som Hr. Giles er.“

„Saa svar mig begge to — begge to, fortaar I?“ sagde Doktoren stramt: „Er I gære jer Ud paa, at Drengen deroppe er den samme Dreng, som blev stukket ind gennem det lille Bindu i Nat?“

„Stent Doktoren ellers almindeligt anfaar for at være et af de stakkeligste Mennesker paa Jorden, talte han i en saa skrækkelig truende Tone, at Giles og Brittles (som i Forvejen var en Del fortumlet af baade Ale og Ophidselse) gloede adbeles maalløse paa hinanden.

„Na, Hr. Betjent,“ sagde den gamle Dame, „for det fordrer Lovens Mand til at ansaa sig som en Opmarksomhed.“

„Det er, hvad det er!“ svarede Betjenten og fik et stærkt Hofeanfald, for han havde villet lække Resten af sin Ale ud i en Kart og havde saa faaet noget af den i den gamle Hals.

„Der bliver gjort Indbrud i et Hus,“ forklarede Doktoren, „og et Par Mand ser — gennem Rudtrøg, Nagler, midt under deres Forstrækelse — et Djælvit et Glimt af en Dreng.“

„De saar sværger jeg igen,“ buldrede Doktoren, „at I gære jer Ud paa, at det er den samme Dreng?“

„Nah,“ sagde Frøken Rosa, „at der ogsaa blev sendt Bud efter dem!“

„Jeg kan ikke finde paa andet,“ sagde pludselig Doktoren og satte sig ned med en Slags desperat No, „end at vi maa se at gøre det igennem ved Færthed.“

„Der er Opdagelsen!“ udbrød Brittles, aabenbart faare lettet. „Hvem er det?“ spurgte Doktoren, der nu paa sin Side blev benaet.

„Opdagelsesbetjentene inde fra London!“ svarede Brittles og tog Lyset. „Jeg stiftede Bud efter dem med Diligensen, saa jeg kan ikke bearbejde, de ikke er kommet her.“

30.

Familjeligt Forhold.

„Hvem er det?“ spurgte Brittles. Han havde ladet Sifferstokken blive for, aabnede hun Døren paa Klem, og ligede ud, medens han stogede med Haanden for Ansigtet.

„Saa De tale og sende en ud og løse min Kammerat af, unge Mand!“ sagde endelig Betjenten.

„Det stakkels Barn kan jo dog umuligt have været i et Tyve-Plot.“

„Saa anser jeg det for nødvendigt!“ sagde Doktoren. „Jal had er jeg ganske vis paa, at De bagefter vilde fors...“

„Det var et Tyveri, Frøken, som ikke ret mange andre kunde have hittet paa!“ begyndte Blathers. „Denne herfens Conkey —“

„Ja, det er det ikke!“ erklærede Duff. „De mener,“ sagde Doktoren smilende, „at det er ubelærte Folk, der har begaaet det?“

„Hj, ja vel!“ Men hvad var det saa med den Dreng, som Tjenestefolkene snattede om?“

„Duff har Ret!“ sagde Blathers og nikkede til ham og legede med Haandjernen, som det kunde have været et Par Kastagnetter.

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Duff har Ret!“ sagde Blathers og nikkede til ham og legede med Haandjernen, som det kunde have været et Par Kastagnetter.

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Ja, det var nu svært hurtigt klatret!“ bemærkede Duff.

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Det var et Tyveri, Frøken, som ikke ret mange andre kunde have hittet paa!“ begyndte Blathers. „Denne herfens Conkey —“

„Ja, det er det ikke!“ erklærede Duff. „De mener,“ sagde Doktoren smilende, „at det er ubelærte Folk, der har begaaet det?“

„Hj, ja vel!“ Men hvad var det saa med den Dreng, som Tjenestefolkene snattede om?“

„Duff har Ret!“ sagde Blathers og nikkede til ham og legede med Haandjernen, som det kunde have været et Par Kastagnetter.

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Duff har Ret!“ sagde Blathers og nikkede til ham og legede med Haandjernen, som det kunde have været et Par Kastagnetter.

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Ja, det var nu svært hurtigt klatret!“ bemærkede Duff.

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

„Men det er et af de forfæmte Mennesker, som sig sig i Hovedet, at Drengen havde været med til Indbruddet. Men det er dog noget rent Enit-Snat!“

(Fortsettes).